

УДК 332.1

О. Д. Бутусов

аспірант кафедри економіки підприємства ДВНЗ

«Ужгородський національний університет», м. Ужгород

СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО РОЗУМІННЯ СУТНОСТІ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ РЕГІОНУ

В статті проведено аналіз авторських підходів зарубіжних та вітчизняних вчених до трактування сутності поняття «конкурентоспроможність регіону» як економічного явища. Виділено критерії, що лежать в основі даної категорії. Проаналізовано два головні підходи до трактування категорії конкурентоспроможності регіону. Встановлено, що конкурентоспроможність регіону не є простою інтерпретацією ні макроекономічної, ні мікроекономічної конкурентоспроможності, тобто регіони не можна аналізувати ні як просту сукупність компаній, ні як спрощену модель національної економіки. Представлено конкурентоспроможність регіону як динамічне явище, що постійно варіюється під впливом різноманітних факторів та чинників та потребує постійного моніторингу. Обґрунтовано, що в довгостроковій перспективі, конкурентні переваги регіону слід формувати через застосування знань, підвищенні продуктивності інтелектуальної праці, здатності до інновації та розвитку нових ідей.

Ключові слова: конкурентоспроможність регіону, критерії конкурентоспроможності, конкурентні переваги регіону, продуктивність, управління конкурентоспроможністю регіону, порівняльні переваги.

Butusov O. MODERN APPROACHES TO UNDERSTANDING THE REGIONAL COMPETITIVENESS

The article provides foreign and domestic scientists' approaches to the interpretation and definition of the concept of "regional competitiveness" as an economic phenomenon. The main criteria of given category are highlighted. Two main approaches to the interpretation of the regional competitiveness as a category are analyzed. It is proved that the regional competitiveness is not simply an interpretation of either macroeconomic or microeconomic competitiveness. That means the regions can't be analyzed neither as a simple set of companies nor as a simplified model of the national economy. The region's competitiveness is presented as a dynamic phenomenon that constantly varies under the influence of various factors and requires continuous monitoring. It is substantiated that in the long term, the competitive advantages of the region should be formed and created by the use of knowledge, increased productivity of intellectual work, the ability to innovate and generate new ideas.

Keywords: regional competitiveness, competitiveness criteria, competitive advantages of the region, productivity, regional competitiveness management, comparative advantages.

В економічному середовищі поняття "конкурентоспроможність" аналізується і інтерпретується по-різному залежно від того, до якого економічного об'єкту воно застосовується: до національної економіки, регіону, галузі, фірми чи окремого товару.

В сучасній економічній літературі існує велика кількість праць, як зарубіжних, так і вітчизняних вчених, присвячених дослідженням конкурентоспроможності. Так, М. Портер[1] справедливо вважається фундатором сучасної теорії конкурентоспроможності, Р. Челліні та А. Соці[2], М. Сторпер [3] розкрили природу та сутність конкурентоспроможності, Р. Мартін [4], І. Ісиченко [5], Р. Бошма [6] та Д. Брістоу [7] досліджували фактори конкурентоспроможності регіону.

На даний час застосування терміну «конкурентоспроможність регіону» все ще викликає ряд застережень, оскільки термін «конкурентоспроможність» почав застосовуватися для характеристики та розуміння діяльності фірм, а вже потім був розширений та спроектований на національний та регіональний рівні. Через це, основні суперечності та непорозуміння навколо конкурентоспроможності регіону стосуються

основних відмінностей та того, що є спільним, як на рівні фірм, так і на рівні регіону.

Таким чином, регіональний аспект конкурентоспроможності є найменш дослідженим, а дослідження сутності поняття конкурентоспроможності регіону як економічного явища та критеріїв, що лежать в основі даної категорії стає все більш актуальним.

В економічній літературі виділяють два головні підходи до трактування категорії конкурентоспроможності регіону. Згідно першого підходу регіональна конкурентоспроможність розглядається як агрегований показник конкурентоспроможності локальних фірм, згідно другого – як похідну функція від показника макроекономічної, тобто державної, конкурентоспроможності.

Перший підхід ґрунтується на тому, що регіон розглядається як сукупність незалежних, автономних господарських одиниць, які результатами своєї діяльності можуть як покращувати, так і погіршувати економічну привабливість певного регіону. Тобто, за цим підходом конкурентоспроможність регіону прямо залежить від конкурентоспроможності підприємств, розташованих у ньому. Проте, для того, щоб залучити і утримати на даній території прибуткові

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОГО ПЕРІОДУ УКРАЇНИ

підприємства, необхідно створити сприятливі умови, а це є показником впливу зовнішніх та внутрішніх чинників конкурентоспроможності [8].

Ісиченко в рамках даного підходу зазначає, «регіон що ототожнюється з територією, з усіма його характеристиками розглядається виключно як місце розміщення та функціонування окремих фірм та їх територіальних поєднань (наприклад, регіональних кластерів)» [5].

Данилович-Кропивницька вважає, що економічний успіх регіонів залежить від успіху розташованих там підприємств [9]. Підприємства тепер не можна вважати повністю незалежними – вони спираються на цілий ряд чинників, таких як дослідницькі установи та університети, вплив культури, організації поширення знань, урядову політику та мережу інших фірм, що працюють у тій самій місцевості.

На території регіону може знаходитися велика кількість успішних підприємств, що робить його успішним та конкурентоспроможним. Однак, це може бути історичним наслідком, і не обов'язково результатом зусиль регіону, вважає Рон Бошма [6]. Одночасно автор стверджує, що конкурентоспроможність регіону залежить не тільки від наявності достатньої кількості фірм в межах даного регіону, а й від здатності координувати їх діяльність та утримувати на своїй території. Автор показує, що подібно до того, як конкурентоспроможність підвищує темпи зростання на рівні фірм, так і регіони – одні розвиваються швидше за інших. Фірми ділять між собою частки ринку, а регіони, аналогічно, змінюють свою відносну частку на ринку за рахунок відстаючих регіонів. Регіони, на відміну від фірм, не з'являються та не зникають в результаті конкурентної боротьби. Однак, можна згадати про ряд винятків, а саме голландські польдери чи штучні острови в ОАЕ. Подібно до фірм, регіони можуть конкурувати між собою безпосередньо та ціленаправлено, якщо вони є мають схожу спеціалізацію. Навіть якщо регіони знаходяться на різних рівнях економічного розвитку, вони знаходяться в стані конкуренції за певні ресурси – трудові, інвестиції.

Ряд дослідників основною відмінністю конкурентоспроможності на рівні фірм та регіонів вважають те, що регіон, на відміну від фірми, не ліквідується, не зникає з ринку внаслідок конкуренції та невдалої діяльності [10]. Регіони, як утворення, дійсно конкурують відмінно від фірм. Оскільки регіон не може зникнути, він назавжди несе свій історичний досвід, що може позначитися негативно на його конкурентоспроможності, чи конкурентоспроможності фірм на його території в майбутньому [6]. І навпаки – як тільки певна територія отримує репутацію місця, сприятливого для розвитку певного виду діяльності, вона одразу стає бажаним місцем для нових підприємств, яким потрібні також комунікації з існуючим бізнесом [11].

Угорський економіст Г. Бекеш наголошує на важливості географічного фактора, вважаючи, що

близькість структур на регіональному рівні важливіша, ніж на національному. Близькість фірм завжди сприяє кращим результатам їх діяльності та спричиняє значний позитивний сукупний ефект [12].

М. Портер, розглядаючи регіональну конкурентоспроможність, фактично ототожнює її з продуктивністю [1]. Продуктивність регіону, на думку вченого, визначається двома групами взаємозалежних змінних. Перша група – вартість товарів та послуг та їх конкурентні переваги (тобто ефективність, з якою вони фірми їх виробляють). Щодо наступної, стверджує вчений, продуктивність визначається якістю бізнес-середовища, головними елементами якого є фактори попиту, передумови діяльності фірм, їх розвитку та суперництва, а також супутні та взаємозалежні галузі. Конкурентоспроможність регіону, таким чином, визначається наявністю та динамікою кластерної активності, в рамках якої відбуваються конкурентні процеси, наявні місцеві споживачі та спроможні постачальники. Регіон буде продуктивним (конкурентоспроможним), якщо бізнес-середовище здорове та наявна кластерна активність, необхідністю для якої є хороша соціальна ситуація.

Наявність значної кількості малих та середніх підприємств в регіоні має вирішальне значення для регіональної конкурентоспроможності. Дані підприємства зазвичай використовують місцеві ресурси, їх прибуток осідає в регіоні та може бути реінвестований [13]. Регіони, що не використовують сповна можливості підприємництва значно програють в регіональному розвитку регіонам, відкритим та креативним в залученні людських ресурсів та стимулюванні підприємництва [14]. В конкурентному середовищі, зазначають дослідники, підприємства миттєво реагують на можливості, що призводить до економічного розвитку регіону. Ефект спостерігається лише в довгостроковій перспективі, оскільки потрібен час для втілення змін та прояву економічного зростання. Регіони можуть бути неконкурентоспроможними та без динамічного підприємницького середовища через відсутність необхідних ключових переваг, що ведуть до процвітання та розвитку.

Ототожнення регіональної конкурентоспроможності з продуктивністю та конкурентоспроможністю місцевих фірм викликає ряд застережень. На думку Д. Борозан, воно веде до того, що зростання в регіоні стає більш пріоритетним, ніж сталий розвиток регіону [15]. Дане твердження ґрунтується на припущенні, що регіон та фірми, розміщені на його території мають не зовсім однакові цілі та інтереси. Фірми, в кінцевому підсумку своєї діяльності прагнуть до зростання продуктивності та прибутковості, а регіон, та досягнення регіональної конкурентоспроможності, серед іншого, передбачають також підвищення рівня життя, розвиток взаємної довіри, відповідальності та співпраці між усіма суб'єктами в регіоні шляхом мінімізації корупції,

підвищення підприємницької культури та посилення ролі знань, нових і кращих робочих місць[4].

Ототожнювати регіональну конкурентоспроможність з продуктивністю, на нашу думку, не зовсім коректно, адже можна бути високопродуктивним в не надто привабливих галузях, екологічно шкідливих, з невисокою доданою вартістю, що аж ніяк не веде до підвищення рівня життя населення в регіоні.

Д. Брістоу справедливо зазначає, що в деяких випадках конкурентоспроможність фірм в регіоні може бути абсолютно не пов'язаною з регіональною конкурентоспроможністю. Найчастіше це стосується транснаціональних корпорацій, конкурентоспроможність яких є наслідком умов в країні походження, а не регіону розташування [7].

Другий підхід до трактування регіональної конкурентоспроможності як похідної від макроекономічної ґрунтується на припущенні, що продуктивність фірм є необхідною, однак недостатньою умовою для регіональної конкурентоспроможності. Достатній рівень продуктивності фірм не обов'язково забезпечує сталий розвиток регіону, який визначається рівнем доходів на душу населення, рівнем безробіття, сприятливим та здоровим середовищем для життя. Конкурентоспроможність регіону розглядається як макропроблема, при цьому одні й ті самі фактори можуть визнаватися рушійними силами конкурентоспроможності як держав, так і регіонів [5]. Регіон є конкурентоспроможним, якщо є успішним в створенні сприятливих умов для зростання доданої вальної вартості, підвищенні стандартів життя та добробуту населення [3].

Вважається, що результати регіональної конкурентоспроможності та результати суперництва між країнами однакові, а саме: зростання стандартів життя, зайнятості та доходів у успішних регіонах, надходження нових інвестицій, привабливість та популярність серед молодих та креативних людей, представників бізнесу [16].

Однак, концепція національної конкурентоспроможності не може бути повністю спроектована на регіональний рівень. Уряди країн мають більше влади, макроекономічних інструментів та механізмів впливу на приватний, публічний та неприбутковий сектори, всю економічну систему в цілому, ніж регіональні органи влади. Ряд макроекономічних законів та закономірностей є недовідомими на субнаціональному рівні. Наприклад, регіони, на відміну від держав, не мають порівняльних переваг у різниці обмінних курсів валют. Міжрегіональна міграція факторів, капіталу та робочої сили, припускає Р. Мартін, може бути навіть загрозливою для регіону. За відсутності макроекономічних інструментів впливу, вважає вчений, концепція макроекономічної конкурентоспроможності не може бути цілком спроектована на мезо рівень. Саме тому, регіональна

конкурентоспроможність є концепцією, що «застрягла посередині» [4].

Р. Челліні та А. Сочі розглядають регіональну конкурентоспроможність значно ширше, ніж потенційну можливість зростання експорту чи торгового балансу, наголошуючи, що соціальна складова є фундаментальним елементом конкурентної позиції регіону, на відміну від національного рівня та рівня підприємства[2].

Р. Ахунов підкреслює, що на відміну від мікро рівня, на макро (мезо) рівні конкурентоспроможність має не тільки економічний, а соціально-економічний характер. Вчений вказує на ще одну суттєву, на наш погляд, відмінність конкурентоспроможності на мезорівні від мікроекономічного рівня - її просторову прив'язку, нерозривність з територією. Окремі господарюючі суб'єкти володіють мобільністю. Хоча і зі значними затратами, за інших рівних умов, вони можуть радикально поміняти своє місце розташування, розміститися в сприятливих для бізнесу місцях, замінити персонал, відносно швидко освоїти новий технологічний устрій і цим самим істотно підвищити свою конкурентоспроможність. Регіон, очевидно, якою б конкурентоспроможністю він не володів, не може покинути свою територію і не в змозі докорінно замінити свої людські ресурси[17].

В регіоні з часом утворюється своє інституційне середовище, що виконує стимулюючу роль та є механізмом відбору [6]. Регіональні інституції впливають не тільки на інтенсивність та характер відносин і, таким чином, на ступінь зв'язків між регіональними суб'єктами, але і на здатність регіонів до вдосконалення, трансформаційних змін, необхідних для розвитку нових видів економічної активності.

М. Сторпер наголошує, що «відносини між різними організаціями є важливим інгредієнтом успішного регіону» [3]. Вчений вживає термін «неторговельні відносини» щодо даних неформальних правил, звичок, традицій, що впливають на різні організації в умовах невизначеності та є специфічними регіональними активами. М. Щербакова з цього приводу зазначає, що «економічні агенти одного регіону мають спільні групові інтереси, спільно працюють на залучення та утримання капіталу, інновацій, кваліфікованої робочої сили» [18].

Як бачимо, конкурентоспроможність регіону є дуже багатограним складним поняттям, яке має різне тлумачення як в зарубіжній, так і в вітчизняній літературі і трактується неоднозначно. Проведений нами аналіз авторських підходів дозволив виділити наступні критерії, що лежать в основі даної категорії:

- здатність регіональної влади створювати умови місцевим підприємствам для досягнення та утримання конкурентних переваг;
- здатність регіону забезпечувати виробництво конкурентоспроможних товарів та послуг;

- здатність реалізувати наявний потенціал регіону та водночас сприяти сталому розвитку, розв'язанню екологічних та соціальних проблем;
- забезпечення високих соціальних стандартів та рівня життя для населення, в т.ч. за рахунок не тільки створення нових робочих місць, а й завдяки високому рівню їх якості.

Висновки. Конкурентоспроможність регіону не є простою інтерпретацією ні макроекономічної, ні мікроекономічної конкурентоспроможності, тобто регіони не можна аналізувати ні як просту сукупність компаній, ні як спрощену модель національної економіки. Конкурентоспроможність регіону – це динамічне явище, яке постійно варіюється під впливом різноманітних факторів та чинників та потребує постійного моніторингу.

Регіони можуть конкурувати завдяки низькому рівню зарплат, низької кваліфікації робочої сили, невисоких податків, але такий вид конкурентної стратегії лише вкорінює та закріплює нездатність до економічного розвитку на основі високої кваліфікації та доходів. І навпаки, правильна конкурентна стратегія, заснована на використанні знань, підтримці підприємництва, може призвести до позитивних результатів та є вигідною як в економічному, так і в соціальному плані. Таким чином, розвиток підприємництва, як основного джерела добробуту, є ключовим елементом регіонального розвитку. В довгостроковій перспективі, конкурентні переваги регіону слід формувати через застосування знань, підвищенні продуктивності інтелектуальної праці, здатності до інновації та розвитку нових ідей. Знання, що дозволяють досягти продуктивності та інновацій одночасно і є ключовим джерелом забезпечення регіонального зростання та добробуту.

Список використаних джерел

1. Porter M. The Economic Performance of Regions / M. Porter // *Regional Studies*. – 2003. – Vol. 37. – P. 549-578.
2. Cellini R. Pop Competitiveness / R. Cellini, A. Soci // *Banca Nazionale del Lavoro (Quarterly Review)*. – 2002. – Vol. 55 (220). – P. 71-101.
3. Storper M. *The regional world*. New York: The Guilford Press. – 1997.
4. Martin R. *A Study on the Factors of Regional Competitiveness*. Cambridge: University of Cambridge. – 2003. Retrieved from http://ec.europa.eu/regional_policy/sources/docgener/studies/pdf/3cr/competitiveness.pdf
5. Ісиченко І. В. Фактори конкурентоспроможності регіону / І. В. Ісиченко // *Український географічний журнал*. – 2010. – №1. – С. 40-47.
6. Boschma R. Competitiveness of regions from an evolutionary perspective / R. Boschma // *Regional Studies*. – 2004. – Vol. 38(9). – P. 1001-1014.
7. Bristow G. Everyone's a 'Winner': Problematising the Discourse of Regional Competitiveness / G. Bristow // *Journal of Economic Geography*. – 2005. – Vol. 5 (3). – P. 285-304.

8. Черток К. М. Сутність поняття конкурентоспроможності регіону / К. М. Черток, Т. П. Гончаренко. Режим доступу: http://www.rusnauka.com/6_PNI_2013/Economics/2_129298.doc.htm

9. Данилович-Кропивницька М. Л. Якісні підходи до оцінювання кластерів на основі теорії переваг регіональної конкуренції / М. Л. Данилович-Кропивницька // *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія «Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку». – 2010. – № 691. – С. 149-154.

10. Vuković D. Defining competitiveness through the theories of new economic geography and regional economy / D. Vuković, A. Jovanović, M. Đukić // *J. Geogr. Inst. Cvijic*. – 2012. – Vol. 62(3). – P. 49-64.

11. Thompson N. *Rural Areas and Regional Competitiveness* / N. Thompson, N. Ward. – New Castle: New Castle University upon Tyne. Centre for Rural Economy. – 2005.

12. Békés G. Measuring regional competitiveness: A survey of approaches, measurement and data. – 2015. – Retrieved from <http://econ.core.hu/file/download/mtdp/MTDP1529.pdf>

13. Mrva M. Regional development and support of SMEs – how university project can help / M. Mrva, P. Stachova // *Procedia – Social and Behavioral Sciences*. – 2014. – Vol. 110. – P. 617-626.

14. Huggins R. Regional Competitiveness: Theories and Methodologies for Empirical Analysis / R. Huggins, H. Izushi, P. Thompson // *JCC: The Business and Economics Research Journal*. – 2013. – Vol. 6(2). – P. 155-172.

15. Borozan D. Regional competitiveness: Some conceptual issues and policy implications / D. Borozan // *Interdisciplinary Management Research*. – 2008. – Vol. 1(4). – P. 50-63.

16. Lengyel, I. The competitiveness of regions in the Central European transition countries / I. Lengyel, J. Rechnitzer // *The Macrotrends Review*. – 2013. – Vol. 2(4). – P. 106-121.

17. Ахунов Р. Р. Взаимосвязь конкурентоспособности и воспроизводственного потенциала региона / Р. Р. Ахунов // *Известия Иркутской государственной экономической академии*. – 2014. – № 5(97). – С. 79-89.

18. Щербакова М. В. Кластеризация как инструмент повышения конкурентоспособности региона / М. В. Щербакова // *Актуальные вопросы экономических наук*. – 2011. – №18. – С. 49-53.

References

1. Porter, M. (2003). The Economic Performance of Regions. *Regional Studies*, 37, 549-578.
2. Cellini, R., & Soci, A. (2002). Pop Competitiveness. *Banca Nazionale del Lavoro (Quarterly Review)*, 55 (220), 71-101.
3. Storper, M. (1997). *The regional world*. New York: The Guilford Press.
4. Martin, R. (2003). *A Study on the Factors of Regional Competitiveness*. Cambridge: University of Cambridge. Retrieved from

http://ec.europa.eu/regional_policy/sources/docgener/studies/pdf/3cr/competitiveness.pdf

5. Isychenko, I. V. (2010). Faktory konkurentospromozhnosti rehionu [Regional competitiveness factor]. *Ukrainskyi heohrafichnyi zhurnal – Ukrainian Geographical Journal*, 1, 40-47. [in Ukrainian].

6. Boschma, R. (2004). Competitiveness of Regions from an Evolutionary Perspective. *Regional Studies*, 38(9), 1001-1014.

7. Bristow, G. (2005). Everyone's a 'Winner': Problematising the Discourse of Regional Competitiveness. *Journal of Economic Geography*, 5 (3), 285-304.

8. Chertok, K. M., & Honcharenko, T. P. (2013). Sutnist' ponyattya konkurentospromozhnosti rehionu [The essence of the concept of competitiveness of the region]. Retrieved from http://www.rusnauka.com/6_PNI_2013/Economics/2_129298.doc.htm [in Ukrainian].

9. Danylovych-Kropyvnytska, M. L. (2010). Yakisni pidkhody do otsiniuvannya klasteriv na osnovi teorii perevahrehionalnoi konkurentsii [Qualitative approaches to cluster assessment based on the theory of the advantages of regional competition]. In *Visnyk Natsional'noho universytetu «Lviv'ska politekhnika». Seriya «Menedzhment ta pidpryyemnytstvo v Ukrayini: etapy stanovlennya i problemy rozvytku» [Bulletin of National University «Lviv Polytechnic». Series «Management and entrepreneurship in Ukraine: stages of formation and development problems»]*: Vol. 691 (pp. 149-154). Visnyk Natsionalnoho universytetu «Lvivska politekhnika». [in Ukrainian].

10. Vuković, D., Jovanović, A., & Đukić, M. (2012). Defining competitiveness through the theories of new economic geography and regional economy. *J. Geogr. Inst. Cvijic*, 62(3), 49-64.

11. Thompson, N., & Ward, N. (2005). *Rural Areas and Regional Competitiveness*. Newcastle: Newcastle University upon Tyne. Centre for Rural Economy.

12. Békés, G. (2015). Measuring regional competitiveness: A survey of approaches, measurement and data. Retrieved from <http://econ.core.hu/file/download/mtdp/MTDP1529.pdf>

13. Mrva, M., & Stachova, P. (2014). Regional development and support of SMEs – how university project can help. *Procedia – Social and Behavioral Sciences*, 110, 617-626.

14. Huggins, R., Izushi, H., & Thompson, P. (2013). Regional Competitiveness: Theories and Methodologies for Empirical Analysis. *JCC: The Business and Economics Research Journal*, 6(2), 155-172.

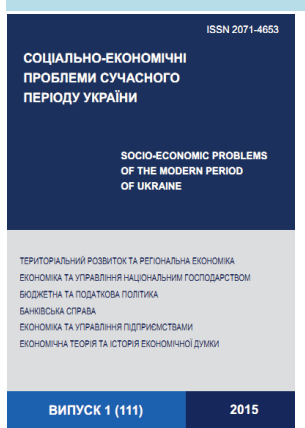
15. Borozan, D. (2008). Regional competitiveness: Some conceptual issues and policy implications. *Interdisciplinary Management Research*, 1(4), 50-63.

16. Lengyel, I., & Rechnitzer, J. (2013). The competitiveness of regions in the Central European transition countries. *The MacrotHEME Review*, 2(4), 106-121.

17. Akhunov, R. R. (2014). Vzaimosvyaz' konkurentospobnosti i vosproizvodstvennogo potentsiala regiona [Interrelation of competitiveness and reproduction potential of the region]. *Izvestiya Irkutskoy gosudarstvennoy ekonomicheskoy akademii – Izvestiya of the Irkutsk State Economic Academy*, 5(97), 79-89. [in Russian].

18. Scherbakova, M. V. (2011). Klasterizatsiya kak instrument povyisheniya konkurentospobnosti regiona [Clustering as a tool to increase the competitiveness of the region]. *Aktual'nyye voprosy ekonomicheskikh nauk – Topical Issues of Economic Sciences*, 18, 49-53. [in Russian].

Proceedings of the "SOCIO-ECONOMIC PROBLEMS OF THE MODERN PERIOD OF UKRAINE"

Proceedings of the "Socio-economic problems of the modern period of Ukraine" is a specialized scientific-practical edition based National Academy of Sciences of Ukraine and the Institute for regional studies of NAS of Ukraine.

The book highlights the results of studies of institutional and socio-economic problems of development of Ukraine at the macro, meso and micro levels, encouraging to published authors who carry out research work in various sectors of the economy.

The book "Socio-economic problems of the modern period of Ukraine" is included in the List of scientific professional publications of Ukraine in the field of economic sciences (Order of the Ministry of Education and Science of Ukraine dated by 11.07.2016 №820).

The journal is included in the international scientometric database Index Copernicus, Poland - with 2014.

Site collection: www.zbirnyk.ird.gov.ua